

Arrest

nr. 131 150 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 30 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 22 mei 2014.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de maanden april-september 2013 en november-december 2013 waaruit blijkt dat hij in deze periode deeltijds tewerkgesteld was (20u/38u) en een gemiddeld maandelijks inkomen had van €696,13. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg. lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster onder meer op, *“Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel,(...)”*.

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

“1.

Verzoekster heeft op 6 oktober 2013 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenote van een Belg, de heer [L.G.].

Door verweerder wordt echter ten aanzien van deze aanvraag op 30 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen verwijzende naar het feit dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoederisicogrens ligt (welke voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt) (cf. stuk 1).

Verzoekster wil in eerste instantie verwijzen naar het arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cf. stuk 2).

In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat in casu verweerder, die oordeelde dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoederisicogrens ligt, heeft nagelaten bij verzoekster alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Dat er derhalve in casu schending is van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk "

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)"

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verwerende partij heeft nagelaten inlichtingen in te winnen om de behoefteanalyse te maken in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verwerende partij stelt in haar nota aangaande de behoefteanalyse het volgende:

"Een behoeftenanalyse is enkel vereist indien niet voldaan is aan de in artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden inzake stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen en niet zozeer wanneer deze onvoldoende toereikend zijn"

2.5. Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden in haar redenering. Van zodra de bestaansmiddelen onvoldoende worden geacht in de zin dat ze niet ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie – wat in casu het geval is aangezien in de bestreden bijlage 20 wordt gesteld: *"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn."* – is de overheid verplicht om *"volgens artikel 42,§1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2.). Een dergelijke behoefteanalyse werd echter niet gemaakt door de verwerende partij en evenmin blijkt dat er inlichtingen en bescheiden werden opgevraagd om ze te kunnen maken. Verwerende partij kan gelet op voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof niet worden gevolgd in haar stelling dat een behoefteanalyse enkel zou vereist zijn als de voorwaarden inzake stabiliteit en regelmatigheid niet zouden voldaan zijn (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Een andersluidend arrest van de Raad vermeld in de nota kan aan het voormelde geen afbreuk doen noch de stelling van verwerende partij in haar nota dat verzoekster en haar echtgenoot riskeren ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Deze onderdelen van het middel zijn gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf waardoor ook het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. De verwerende partij kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten treffen ten aanzien van verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige, redelijke en rechtmatige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 worden ze niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA